

Men Forholdet er ogsaa, at normalt opfodres næsten al den Rug, der avles her i Landet; hvis man da kan forlade sig paa de Tal, som Statistisk Departement har opgivet os. Det er et ganske simpelt Regnestykke. I 1912 indførtes der af Rug og Rugmel 191,000 Tons, altsaa 1,915,000 Tdr. Hvis nu det Tal, som Ministeren nævnte med Hensyn til Forbruget, 232,000 Tons, er rigtigt, vil man se, at al den Rug, der i 1912 blev avlet her i Landet, og som beløb sig til 400,000 Tons, blev opfodret paa en Tiendedel nær. Men naar det er Tilfældet i normale Aar, hvor man har rigelig Tilførsel af Foderstoffer, siger det sig selv, at Rugen for en meget stor Del maa være opfodret, naar det i de Maaneder, der er gaaet siden Høsten, saa at sige har været umuligt at føre Foderstoffer her til Landet. Normalt fodrer man altsaa hos os Rugen op, hvorfor Bagerne ynder at købe preussisk, russisk eller amerikansk Rug, og til Tider har Rughøsten her i Landet været af en saadan Beskaffenhed, at Rugen ikke har egnet sig til Bagning af Brød. Jeg forstaar derfor ikke, hvorledes et saa landbrugskyndigt Medlem som det ærede Medlem fra Ærø (Sporon-Fiedler) forleden Dag kunde sige: „Som Følge af det hele tror jeg nu ikke, at der er Fare for, at Brødkornet vil blive fodret op, simpelt hen fordi Brødkornet ikke egner sig dertil, saa snart der er Mulighed for at faa andet til at fodre med“. Det landbrugskyndige Medlem fra Ærø har altsaa ikke været opmærksom paa det Forhold, at ni Tiendedele af Rugen her i Landet fodres op, og det er jo Tilfældet, hvis man da, som sagt, kan gaa ud fra, at Statistisk Departements Tal er rigtige. Og er de ikke rigtige, bliver Forholdet endnu værre, naar man skal bedømme Muligheden for at forsyne os selv med Brødkorn. For Hvedens Vedkommende tror jeg, at Forholdet er til Dels det samme. Men det spiller en forholdsvise ringe Rolle, om der normalt fodres mere eller mindre op af Hveden. Det er utvivlsomt, at der i Aar er opfodret en stor Del af den her i Danmark avlede Hvede.

Vi staar altsaa nu 3 Maaneder efter Høsten i den Situation, at der ikke kan skaffes Brødkorn til rimelige Priser, da det viser sig overordentlig vanskeligt at faa tilstrækkeligt frem paa Markedet. Her forekommer det mig, at man har Grund til at spørge Prisreguleringskommissionen om, hvorfor den ikke i Tide har draget Omsorg for at forskaane os for dette. Den har skullet varetage Landets Interesser

saaledes, at vi ikke kom til at mangle Brødkorn, og at Brødkornet solgtes til nogenlunde rimelige Priser. Men Brødkornet har Landmændene opfodret, og Priserne er steget, uden at Kommissionen har foretaget noget, der kan modvirke det. Kommissionen har f. Eks. ikke draget tilstrækkelig Omsorg for, at der indførtes Rug fra Udlandet. Det er ganske karakteristisk, at Rug er billigere i Berlin end i København. Rug noteres i Berlin til 23 Mk. pr. Td., men her noteres den til 24 Kr. 50 Øre, og man er i Tyskland i Øjeblikket ved at fastsætte Maksimalpriser, der ligger lavere end 23 Mk. Her er man ikke naaet videre end til at diskutere Spørgsmaalet. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) talte i Gaar om, at man kunde ikke fastsætte Maksimalpriser paa Korn, thi saa vilde man hemme Indførselen, man maatte rette sig efter Verdensmarkedets Priser; og disse var, efter hvad det ærede Medlem udtalte, de Priser, der betales her i København. Men det er ikke Tilfældet. Der er i Virkeligheden ikke i Øjeblikket nogen egentlig Verdensmarkedspris paa Rug, i hvert Fald ikke her i Europa. Her i Danmark retter man sig ikke efter den, i Berlin er Prisen, som nævnt, betydelig lavere, end Prisen er i Danmark. Den Pris, der noteres her, retter sig ganske efter de Tilførsler, der er af indenlandsk Rug, den udenlandske kan man ikke regne med, fordi der i længere Tid ikke er indført nævneværdige Mængder af Rug.

Spørgsmaalet er nu: Hvad bør man gøre for at hidføre en Forandring til det bedre? Der mener jeg, at man hurtigst muligt maa træffe virksomme Foranstaltninger imod, at den resterende Del af Brødkornet opfodres. Det Fødringsforbud, der er udstedt, bør gøres virkningsfuldt. Og der bør foretages en Registrering af Kornet, saa man kommer til virkelig Kundskab om, hvor meget Brødkorn der findes i Landet. Sandsynligvis findes der hist og her, navnlig paa de mindre Ejendomme, endnu Brødkorn. Det maa være Opgaven at sikre den Del af Brødkornet, som endnu er i Behold, saaledes at ikke ogsaa den opfodres, saa vi til syvende og sidst ikke havde mere her i Landet og alene var henviste til at forsyne os fra Udlandet. Og saa tror jeg, Regeringen maa tage hele Brødkornssagen i sin Haand og sammen med Kommunerne sørge for Brødkornforsyningen i de kommende Maaneder. Man kan sige sig selv, at naar man allerede